

nogensinde at tage denne Godtgjørelse fra dem, naar de en Gang have faaet den. Det viser sig ved al Forhandling om Toldsatser med Hensyn, til hvad der hedder Beskyttelse. Jeg vil erkjende, at skjøndt jeg staaar som fuldstændig Frihandelsmand, er jeg dog, og vil jeg ved alle Afstemninger og Forhandlinger og Toldsager være villig til at holde paa den bestaaende Beskyttelse af her opelsket Industri. Selv om jeg anser Toldsatserne for urimelige — naar jeg kan indse, at der under saadanne Toldsatser Beskyttelse har dannet sig Forretninger og er anbragt Kapitaler, vil jeg anse det for en yderst betænkkelig Sag at tage Beskyttelsen bort, og det Samme vil være Tilfældet overfor Sukkerindustrien. I det Dieblik, vi give Sukkerindustrien en Understøttelse, saa ere vi der, saa kunne vi ikke komme bort derfra. Har vi en Gang slaaet det Princip fast, at vi kunne give en Udsørselspræmie, saa vilde de Folk, som faae den i Fremtiden, kunne komme med de mest indtrængende og afgjørende Argumenter for, at de trænge lige saa meget til dem nu, som da de fik dem. Der vil ikke nogensinde, undtagen under ganske ekstraordinære Omstændigheder kunne indtræde saadanne Forhold, at den paagældende Industri sagde: Nu trænge vi ikke til Beskyttelsen. De ville altid sige, at de bestandig trænge til den, og at det vil være ubilligt at tage den fra dem. De ere meget bedre hjulpede med ikke at faae den, naar vi saa gaa den Vej, jeg har anvist. Trænger Industrien til at faae en Understøttelse, saa bør den tage den, som den er sikker paa at faae igjennem § 2, og indskrænke sig dertil.

Thorup: Naar jeg har tilladt mig at stille et Underændringsforslag til det af den høitagtede Finantsminister stillede Ændringsforslag under Nr. 2 til § 3, har jeg nærmest gjort det for at præcisere min Stilling til det meget omtvistede Sukkerforspørgsmaal. Jeg vil nemlig herved betegne, at jeg ikke er nogen absolut Modstander af at støtte den Industri og den Kvæltur, som er kommen frem her i Landet, men jeg har en vis Frygt for, at den Maade, hvorpaa man tænker at støtte denne Industri navnlig ved det Forslag, som blev vedtaget her ved anden Behandling, er et meget farligt Princip at komme ind paa; og da jeg ikke er overbevist om, at det Ændringsforslag, som er stillet af 5 ærede Medlemmer af Udvalget, vil blive vedtaget, har jeg tænkt mig at stille et Underændringsforslag til den ærede Finantsministers Ændringsforslag. Jeg ønsker nemlig, at Sagen saa hurtig som muligt kan komme under Overveielse paany, og at det ikke skal være 2 Aar

dertil, men at vi allerede i næste Samling kunne komme til at tage Sagen under Overveielse. Vi have saa meget større Grund dertil, som det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) udtalte her under Sagens anden Behandling, at under nogenlunde gunstige Konjunkturer er Sukkerindustrien gaaet saa udmærket, at den har givet Aktieeierne 10 pCt., og saa er der endda blevet et Overskud, som er blevet fordelt mellem Røedhyrterne. Naar det er saa, er det et farligt Princip at komme ind paa. Skulde det nu vise sig ad Aare, inden de 2 Aar ere forløbne, at de igjen skulde tjene saadanne store Summer, at der blev store Indtagter, ikke alene for Aktieeierne, men ogsaa til Røedhyrterne, vilde det være uligtigt, om vi havde bundet os til Beskyttelsen i 2 Aar. Ligeledes udtalte det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds, at det var berettiget, at man fik en Udsørselspræmie navnlig paa Grund af de Forhold, som ere tilstede i Tydskland, idet de der have en Beskyttelse, hvorved de vinde en Udsørselspræmie. Dertil kan man sige, at man ikke kan være overbevist om, at Tydskland, som jo tiidels bærer denne Afgift — Udlandet bærer jo ogsaa sin Del deraf — vedblivende vil bære denne Afgift i de 2 Aar. Jeg synes derfor, at der er megen Grund til at optage Spørgsmaalet ad Aare. Jeg har udtalt, at jeg ikke staaar uvillig overfor denne Sukkerindustri her i Danmark; jeg indrømmer, at den har sin Betydning, og saalange vi støtte andre Industrier, som maaste næppe burde have været støttede, kan det ikke være saa farligt, om vi ogsaa skulle støtte Røesukkerindustrien, som jeg tror hører hjemme her i Landet. Jeg mener, at vi kunne naae til en Overenskomst ved at optage Spørgsmaalet til næste Rigsdagsamling, hvor vi da kunne tage hele Sukkerforspørgsmaalet op, og navnlig om den store Beskyttelse, der nu er tilstede overfor raffineret Sukker. Jeg tror, at gif vi den Vej, vilde det maaste ikke være saa vanskeligt at naae til en Overenskomst baade her og med det andet Thing. Dertil kommer, at jeg synes, at der er en Uklarhed her ved Sagens anden Behandling med Hensyn til hvorledes en Udsørselspræmie vilde virke, hvem den vilde komme til Gode. Der blev udtalt her, saavidt jeg erindrer af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds, at han gif ud fra, at den navnlig vilde komme Anbelsfabrikerne derovre paa Lolland til Gode. Jeg deler forresten denne Betragtning, som jeg tror er rigtig. Derimod udtalte den høitagtede Finantsminister, at de forenede Sukkerfabriker ogsaa vilde have Fordel af en saadan Louparagraf om Ud-